

Момичето се досѣти веднага и отговори:

— Истина, господине, коминътъ е малко кривъ, но димътъ върви много право.

Тоя остроуменъ отговоръ поразил пратеника: макаръ да е носътъ ѝ малко кривъ, но той ѝ не прѣчи да е тя умна, послушна, работна, добра.

„Тази мома най-подхожда за нашия дворецъ, помисли царскиятъ пратеникъ; тя има бръсъ умъ, досетлива е, трудолюбива е и лична е, макаръ носето ѝ да е малко криво; тя ще бжде лика и прилика за царския синъ наслѣдникъ.“

Той я пакъ попита:

— Ами дѣвойко, имашъ ли баба?

— Имамъ, добри господине; тя е у съсъда; прави му това, което нито му е правила до сега, нито ще му прави нѣкога.

И този отговоръ разбралъ царскиятъ пратеникъ. Съсъдътъ билъ боленъ и умиралъ; бабата отишла да му заклопи очитѣ — тя нито му ги е затваряла до сега, нито ще му ги затвори нѣкога.

— Вашата внучка, шепне той на стареца, е за царица, дѣдо, и ще бжде такава . . .

— Не се шегувай съ насъ, бѣднитѣ хора, господине; ние сме доволни и оттова, що сме си сега . . .

Върна се първиятъ министъръ при своя царъ — господарь, сбраха се всички министри, боляри, войводи, изслушаха пратеника уменъ — прѣуменъ.

— Намѣрихъ, царю честити, мома умна-прѣумна; тя ще бжде гордостъ и за тебе за народа; тя ще бжде лика-прилика за твоя синъ и нашъ синъ.

И разказа всичко що бѣ съ очитѣ си видѣлъ.

— Нека, рече царьтъ, още веднажъ да изпитаме нейния тънъкъ умъ; нека пратимъ годежарь, нека видимъ, ще ли се досѣти каквото кажемъ и поржчаме на нашия царски годежарь.

Избраха едного юнака надъ юнацитѣ, дадохъ му дванадесетъ свѣтли жълтици, дадохъ му кравай